

Upřímností a pravdivostí proti křiku a okázalosti

Hošťálková 25. 3. 2018

Písně: 343, 648, 562, 635, 253

Čtení z Písma: ev. Matouše 21, 1 - 9; Izaiáš 62, 6. 10 - 12

Text kázání: ev. Matouše 21, 8

Milí bratři a sestry,

na jedné straně se to může zdát nepochopitelné, jak se události Květné neděle - kdy byl Ježíš nadšeně zdraven a doprovázen do Jeruzalémského chrámu mnohým zástupem za hlasitého provolávání „*Hosana!*“ - mohly tak rychle zvrhnout v ono velkopáteční: „*Ukřižuj, ukřižuj!*“. Na druhé straně, jakoby v tom bylo kus železné logiky. Ježíšův incident v chrámě - vypráskání kupců a převrácení stolů směnárníků, veliký dav lidí, který s Ježíšem sympatizoval; to všechno přimělo nejvyšší představitele Židů, aby začali neprodleně jednat a konečně už přestali nečinně přihlížet.

Tato logika ale přece jen nevysvětluje, jak se ono nadšení lidu mohlo tak náhle změnit v takové opovržení a nenávisť. Vždyť přece Ježíš měl lidi na své straně, rozhodně se za něj postavili, ústy jej vynesli na vrchol slávy. A nebyla to jenom nějaká malá hrstka nadšenců, evangelista zde hovoří o mnohém zástupu. Ježíš nám uprostřed něj připadá jako „miláček lidu“. Jako ten, koho si velmi oblíbili a zamilovali, na kterého nedají dopustit a za kterého jsou ochotni se bít.

Množství lidí - zástup - představuje na tomto světě moc, sílu, vliv, často vliv rozhodující. Množství lidí dovede strhávat nerozhodné, vyčkávající, protože vsadit na množství to se nám lidem vždycky zdá být jako nejvýhodnější. Zástup lidí to znamená veliký zájem a popularitu. Jednotlivec nedokáže nic, jestli se nemůže opřít o množství lidí, kteří smýšlí stejně a kteří chtějí jít stejnou cestou. Množství lidí je potřeba brát vážně a počítat s ním. Na množství se může jeho vůdce odvolat a říci: „*Jen se podívejte, kolik jich za mnou stojí, kolik lidí mi dává za pravdu!*“ Jednotlivci, kteří na světě chtěli něco dokázat, se vždycky snažili strhnout na svou stranu většinu lidí a získat si veřejné mínění. Zde navíc tento mnohý zástup, o kterém hovoří evangelista, byl o to významnější a cennější, že nebyl slepen dohromady jen nějak uměle, že to všechno nebylo jen nějak naorganizováno, ale že tito lidé šli za Ježíšem z vlastního přesvědčení.

A nebylo to jen množství, které vyznačovalo tento zástup. Lidé tohoto zástupu, na cestu kudy Ježíš projížděl, stlali svá roucha. To nebylo jen tak, když pomyslíme na to, že šaty tenkrát představovaly velmi drahou záležitost. Ti, kteří Ježíše doprovázeli nebyli žádnými boháči a přece svůj oděv svlékli, pokládali jej na zem do špíny a prachu, aby se tak ocitl nejen pod nohama oslice, na které Ježíš jel, ale i pod nohama celého toho velkého množství lidí. Valící se dav, je jak velká voda, z jeho strany není možné s nějakou opatrností a ohledy počítat. To nasvědčuje tomu, že v zástupu, který Ježíše doprovázel, byli lidé, kteří byli pro Ježíše ochotni obětovat i to poslední. Dokonce i to, co měli na sobě a čím přikrývali svou nahotu.

To nebylo jen prázdné gesto, které nic nestojí, ale veliký příslib Ježíši, že jsou pro něj ochotni obětovat vše, že si jej nesmírně váží, a že je pro ně Ježíš opravdu Izraelským králem podle jejich srdcí, kterého doprovázejí se všemi náležitostmi a královskými poctami.

A konečně byli tady také jiní, kteří sekali palmové ratolesti a házeli je na cestu, jako projev nesmírné radosti a nadšení. Tomuto davu skutečně nechybělo nic, ani patřičná a nehraná radost a nadšení pro Ježíše. Byli přesvědčeni, že On je ten pravý, který je může učinit šťastnými a spokojenými, že On je tím, který může celý jejich život proměnit v jedinou velikou radost. Tam, kde selhávají slova, tam, aby lidé vyjádřili svou radost, lásku a oddanost, dávají květy - kus té zázračné krásy, která je nenapodobitelná a něžnější než nejsladší slova. Ježíš Kristus mohl mít z toho všeho skutečně velikou radost, mohl se na své cestě cítit velmi povzbuzen a posílen.

O to divnější a pozoruhodnější však je rozpor mezi Květnou nedělí a Velkým pátkem. Jak mohlo dojít k tomu, že se nenašel ani jediný člověk, který by se postavil za Ježíše? Kam se najednou poděl ten mohutný dav tak odhodlaný, nadšený a rozradostněný, který neváhal na Ježíše všecko vsadit?

Myslím, že se tu ve skutečnosti o žádný rozpor nejedná, ale že nám chce tímto Pán Bůh ukázat, jací my lidé ve skutečnosti jsme. Demonstruje nám na tomto příběhu, jaké je spolehnutí na všechnu naši oddanost, odhodlání, nadšení, ano i lásku. Jak lehce se na naší straně toto vše promění v naprostou lhostejnost, chlad, bezohlednost, ano i ve zjevné nepřátelství. Tito lidé zde nebyli prvními ani posledními nadšenci pro Krista, kteří skončili právě takto. Pokud byli přesvědčeni, že Krista doprovází na trůn, nadšením ani obětmi nešetřili, oslovovali ho nejvznešenějšími slovy a tituly. Když se však Ježíš ocitl na cestě kříže a ve veřejném potupení, tu tento dav k tomuto tupení klidně přidal svůj hlas a zcela se od něj odvrátil.

Jak tímto obratem a lidskou nestálostí prořídly i naše řady, bratři a sestry. Jak ustalo nadšení i oběti mnohých! Víra v Krista to skutečně nejsou jen okázalé církevní slavnosti a sváteční dny, kam se - jak jinak - sjede mnoho lidí. Víra v Krista je upřímné následování svého Pána na každý den, trpělivé sebezapírání a nesení kříže. Nejen radostné vyzpěvování nebo provolávání „**Hosana!**“, ale též protivenství, odpor, pohanění, odsouzení na tomto světě k malosti a bezvýznamnosti. Právě to bychom měli mít na mysli - nejen proto, že dnes slavíme Květnou neděli - ale proto, abychom se zamysleli sami nad sebou, nad svou láskou a věností Pánu Ježíši Kristu. Události Květné neděle by nám měly být výstrahou, jak někdy zdánlivě velmi mnoho, může být ve skutečnosti velmi málo.

Snad se mnohá naše shromáždění dříve v mnohém podobala tomu nadšenému zástupu shromážděnému kolem Ježíše. A přece, kam se poděla? Nemá nám to být jen důvodem ke stesku, i když nás jistě mrzí, že tak mnozí ochabli a opustili zástup Ježíšova lidu. Na druhé straně se tím dobře ukazuje, že tomu, kdo jde za Ježíšem jen z nějaké vypočítavosti, nebo proto, že byl stržen ostatními, kdo chce mít podíl jen na Ježíšově trůnu a ne také na Ježíšově kříži, tomu že brzo dojde dech. Pouhé nadšení nestačí. A jestliže člověk počítá, že se mu to s úroky nějak a někdy vrátí, nebo že se mu to po lidsku viděno nějak vyplatí, pak nestačí ani odhodlání a obětavost. Jít za Ježíšem takto by bylo velmi snadné.

Jsou epochy v dějinách, kdy církev třeba po celá staletí jakoby slavila Květnou neděli bez Velkého pátku. Kristus sám však říká: „**Chce-li kdo přijít za mnou, vezmi svůj kříž a pojď, následuj mne.**“ To určitě neznamená, že bychom neměli být pro Krista nadšeni, že bychom neměli být hotovi k obětavosti, že bychom se z něj

neměli radovat v celé šíři a pestrosti života, nebo že bychom ho neměli následovat. Naopak! To všechno k víře patří. Ale musíme ho umět především poslouchat, nestát při něm jen při jeho triumfální cestě světem, ale zůstat mu věrní za jakýchkoli podmínek, třeba i tam, kde se křičí: „**Jiným jsi pomáhal, sám sobě pomoci nemůžeš. Jsi-li Syn Boží sestup z kříže.**“ Nebýt jeho přítelem a následovníkem jenom když to je výhodné a lehké, ale i tenkrát, nebo právě tenkrát, když je to velmi těžké, kdy to nevyžaduje jen obětavost, ale také oběti.

Má-li Ježíš Kristus mezi námi, kteří se neděli co neděli shromažďujeme, takovýto lid, znamená to více než veliký zástup, který je veliký pouze svým počtem, svou okázalostí, svým voláním a křikem a ne svou upřímností, pravdivostí a opravdovou oddaností a láskou.

Na to máme především myslet, abychom ani my nevolali nadarmo: „**Hosana Synu Davidovu. Požehnaný, který přichází ve jménu Páně.**“ A abychom se pak neproměnili v zástup doprovázející Ježíše Krista na kříž.

Amen.